

สารบัญ

คำนำ

หน้า

สารบัญ

โอวาทพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อรัญมชโย)

โอวาทพระเดชพระคุณพระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อดัตตชีโว)

ประวัติสามเณรเตรียมบวช ๑๕ รูป

เลิศจ้ำ ถ้อยคำครู 1

ชีวิตสมณะ ชีวิตที่สูงส่ง 5

สมาธิ คือ ความสุข ความสงบ และความรู้แจ้งภายใน 39

เราเกิดมาสร้างบารมี 93

บุญ พลังแห่งความบริสุทธิ์ 125

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น 177

วิตามินแห่งความเป็นพระ

เรียบเรียงจากพระธรรมเทศนาพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อรัญมขโย)

เมื่อวันเสาร์ที่ ๒๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

เมื่อบวชแล้วต้องตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมตลอดชีวิต ต้องดูแลตัวเองให้ดี เพื่อที่จะไปดูแลผู้อื่นได้ แล้วก็ให้ศึกษาทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา และวิชชาธรรมกาย ให้แตกฉาน

ถ้าบวชแล้วไม่บำเพ็ญสมณธรรม ไม่เจริญศีล สมาธิ ปัญญา หรือพูดง่ายๆ ว่า ไม่นั่งสมาธิ บวชมาก็อย่างนั้นๆ ไม่ได้อะไร เพราะบวชแล้วก็ยังไม่รู้ว่า ความสุขที่แท้จริงเป็นอย่างไร หรือวิตามินของความเป็นพระ มันมีอะไร รสโอชาอย่างไร เราจะไม่วันรู้จักเลย ถ้าไม่บำเพ็ญสมณธรรม ถ้าไม่ทำสมาธิ แค่อ่านจากตำรับตำรามันทราบ แต่มันไม่ซึ้ง คือทราบว่า มันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ไม่ซึ้ง เพราะอ่านไปก็ยังไม่ซึ้งอยู่ เอ๊ะ ใช่หรือเปล่า เอ๊ะ มีจริงไหม พอเอ๊ะทีไร มันแปล๊บเข้าไปในใจทุกครั้ง เพราะมันยังไม่ค่อยมั่นใจ

ถ้าเราไม่มั่นใจแล้ว เวลาญาติโยมถาม นรทสวรรณศรีมีจริงไหม บาปบุญคุณโทษมีไหม มันก็ไม่ค่อยจะมั่นใจ ตอบแบบคลุมๆ เสร็จๆ ตอบแบบกำกวม มันก็น่าจะมีอะไรอย่างนี้ โยมได้ฟังแล้วก็ เอ้อ บุญก็น่าจะทำนะ แล้วก็ไม่ได้ทำ แต่ถ้าบอกมีจริง อะ ทำ ถ้าบอกไม่มีก็ไม่ทำ ถ้าบอกน่าจะมี ก็น่าจะทำ มันเป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น บวชแล้วอยากจะรู้รสชาติของการบวชว่า ปวัชชะ เว้นจากการกระทำแบบคฤหัสถ์ ที่สั่งจากพ่อแม่และบาปอกุศลกรรม ละวิตก วิจารณ์ เข้าถึงปิติ สุข เอกัคคตา เป็นอย่างไร การที่จะไปอ่านตำรับตำราอย่างเดียว ไม่มีวันรู้เรื่อง มันต้องลงมือปฏิบัติ จนกระทั่งใจหยุดนิ่ง พอใจใสแล้ว สงัดจากกาม ใจจะกว้างขวาง เราจะซาบซึ้งว่า ทำไมพระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า การเป็นคฤหัสถ์ การครองเรือนนั้นมันอึดอัด มันคับแคบ การที่เราจะรู้ว่า มันอึดอัด มันคับแคบเป็นอย่างไร เราก็จะต้องรู้จักว่า ใจที่มันกว้างขวางที่มันขยายเป็นอย่างไร

ที่นี้ใจจะขยายได้ ใจต้องหยุดนิ่ง การทำบุญใหญ่ด้วยมหาทานบารมี ก็ได้รู้จักบ้างเล็กน้อย ตอนเกิดปิติ ขนลุกขนพอง แต่ปริมาณยังไม่เท่ากับใจหยุดนิ่ง เมื่อใจหยุดนิ่งแล้ว ใจจะขยายออกไปเลย มันมีปิติ มีความสุข แล้วมีความเบิกบานอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และไม่มีสิ่งใดที่จะมาเปรียบเทียบกับได้ เพราะฉะนั้นจะรู้จักวิตามินพระได้ ต้องนั่งสมาธิ ต้องทำตบะนี้ ถ้ามีแต่เมาท์กัน ไม้กัน ก็ไม่มีวันรู้จัก

อีกประการหนึ่ง เราจะได้ขบขันด้วยความเป็นนาย ไม่ฉันด้วยความเป็นหนี้ เป็นผู้ให้ เป็นทักษิณะบุคคล เป็นเนื่อนาบุญ เราจะเป็นเนื่อนาบุญได้ก็ต้องเข้าไปถึงนาบุญซึ่งอยู่ภายใน ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนั้นอุดมสมบูรณ์ไปด้วยปุ๋ยแห่งความดี เป็นพลังงานอันบริสุทธิ์ ที่มีอานุภาพไม่มีวันสิ้นสุด เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต ญาติโยมที่เขามาทำบุญกับเรา ที่เขานำภัตตาหาร

มาถวาย แล้วทุกคำกลืนที่เรากลืนเข้าไป เปรียบเหมือนกับกลืนเพชรกลืนพลอย มันไฉยกว่าอาหารทิพย์ เพราะขณะที่กลืนนั้น ใจเราใสสว่าง ทุกคำกลืนก็เปลี่ยนเป็นบุญเกิดขึ้นกับเราก่อน แล้วก็ไปถึงญาติโยมด้วย อย่างนี้ฉันด้วยความไม่เป็นหนี้ แต่ฉันด้วยความเป็นนาย

และอีกประการหนึ่ง ที่หลวงพ่อยากจะฝากเอาไว้ ทั้งลูกพระลูกเณรในวัด และที่ประจำอยู่ ศูนย์สาขาต่างๆ ก็คือว่า บวชเป็นพระเป็นเณรแล้วอย่าดูหนังดูละครนะลูกนะ คืออย่างที่ไม่มียี่สิบเอ็ดชั่วโมงสำหรับดูหนังดูละคร เพราะมีความคิดว่า มันไม่เกิดประโยชน์อะไร อีกอย่างโยมเขาถือศีล ๘ ถือศีลอุโบสถ โยมเขายังไม่ดูหนังดูละครเลย เพราะฉะนั้น ลูกพระลูกเณร อย่าไปดูหนังดูละคร มันไม่เกิดประโยชน์ มันก็อย่างนั้นแหละ คิดดูก็แล้วกัน เราถือศีล ๒๒๗ ข้อ โยมถือศีล ๘ ข้อ เขายังทำได้ เราถือศีล ๒๒๗ ทำไม่ได้ มันก็พิลึก ถ้าอย่างนั้นก็อย่าไปฉันทัวของโยมเลย อย่างนี้ต้องถือศีลกินวาตา กินลม จะได้ไม่เป็นหนี้ หากเราดูหนังดูละครมันเป็นหนี้เขานะ มันไม่คุ้มกับการบวช อย่างนี้อย่าไปบวชเลย บวชแล้วเป็นลูกหนี้เขา เมื่อไปเกิดใหม่ต้องไปใช้หนี้เขานะ ต้องไปเกิดเป็นอะไรให้เขาใช้ทำข้าวให้เขากิน เพราะเรากินข้าวของเขานะ มันก็ต้องผลัดกัน เพราะฉะนั้น ลูกพระลูกเณรอย่าหนีลูกนะ

บวชเป็นพระแล้วต้องบำเพ็ญสมณธรรม อดทนของพระ คือ บำเพ็ญสมณธรรม อย่าลืมประโยชน์ แล้วจะสนุกกันใหญ่เลย เรามีโอกาสว่าง ชีวิตเราไม่คับแคบ ไม่มีเครื่องกังวล จะแสวงหาความรู้ ภายใต้นี้ได้ไปเรื่อย ๆ เป็นความรู้คู่ความสุข ความรู้จะไม่มีวันสิ้นสุดเมื่อใจหยุดนิ่งแล้ว

พระราชภาวนาวิสุทธิ

แก่นแท้ชีวิตนักบวช

เรียบเรียงจากโอวาทพระเดชพระคุณพระภิกษุญาณาวิริยคุณ (หลวงพ่อดัตตชีโว)

เมื่อวันศุกร์ที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๙

โลกมนุษย์ไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร มีแต่การทำพระนิพพานให้แจ้งเท่านั้น ที่เป็นแก่นสารอย่างแท้จริง

ตลอดชีวิตการทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาของหลวงพ่อดัตตชีโว ได้มีโอกาสไปเยี่ยมเมืองสำคัญๆ ในหลายประเทศ เมืองไหนๆ ที่เขารู้ว่า ดี ก็ได้ไปมาทั่วโลกแล้ว แต่ไปแล้วก็ได้ข้อสรุปว่า ไม่มีแก่นสารอะไรทั้งนั้น ลูกบวชแล้ว อย่าได้สีกหาลาเพศ ออกไปอยู่ทางโลก อย่าไปเสียเวลามีครอบครัวแบบชาวโลกเขาเลย เพราะมีแต่เรื่องเสียบุญเสียบารมีไปเปล่าๆ เพราะผลสุดท้าย ก็จะได้ข้อสรุปว่า **ไม่มีแก่นสารอะไร** เมื่อบวชแล้วให้มีเป้าหมายหลัก ๒ ประการ ดังนี้

๑. ตั้งใจฝึกฝนตนเองให้เข้าถึงแก่นแท้ของการศึกษาในพระพุทธศาสนา

บุคคลที่มีโอกาสได้ศึกษาคำสอนในพระพุทธศาสนาแล้ว จะสามารถมีความเจริญก้าวหน้าในการฝึกฝนตนเองได้ ต้องเป็นบุคคลที่เข้าใจแก่นแท้ของการศึกษาในพระพุทธศาสนาเท่านั้น ถึงจะทำได้ ไม่ใช่เป็นเพราะได้ศึกษาพระบาลีจนกระทั่งจบป.ธ.๙ หรือเรียนจบดอกเตอร์ ได้ปริญญาเอกหลายๆ ใบ แล้วจะเข้าใจแก่นแท้ของการศึกษาในพระพุทธศาสนา

การศึกษาที่ถูกต้อง ไม่ได้มุ่งเอาแต่ความรู้เพียงอย่างเดียว แต่มุ่งการฝึกฝนอบรมตนเองเป็นเรื่องสำคัญที่สุด เพราะคำว่า “ศึกษา” มาจากคำบาลีว่า “สิกขา” ซึ่งบ่งบอกแก่นแท้ของการศึกษาในพระพุทธศาสนาอยู่นั่น

ส + อิกข + อา = สิกขา

ส แปลว่า ตน, อุตตา

อิกข แปลว่า มอง, เห็น, พิจารณา

อา เป็นปัจจัย เต็มให้เต็ม

สิกขา แปลว่า มองตน, เห็นตน, พิจารณาตน

นั่นคือ **“สภาพใดทำให้มองเห็นตนได้ชัดเจน สภาพนั้นเรียกว่า สิกขา”**

จากคำแปลของคำว่า สิกขา นี้ ทำให้มองเห็นแก่นแท้ของการศึกษาที่ซ่อนอยู่นั่นได้

ว่า

การศึกษา ก็คือ การพัฒนานิสัยใฝ่รู้ ใฝ่ดี ใฝ่ยิ่งๆ ขึ้นไป โดยอาศัยวิชาการต่างๆ และหลักธรรมคำสอนในพระพุทธศาสนาเป็นอุปกรณ์สำคัญในการพัฒนาตน ซึ่งเมื่อพัฒนาไปได้มากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้ผู้ศึกษานั้น เกิดปัญญาความบริสุทธิ์ และความกรุณาในจิตใจเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

เมื่อเราได้ฝึกฝนอบรมตนเองจนกระทั่งได้นิสัยชุ่มชีวิตใฝ่หาความรู้และชุ่มชีวิตสร้าง
ความดีเช่นนี้แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาภายในตนเอง ก็คือ

ประการแรก ยิ่งฝึกฝนตนเองมากเท่าไร ก็ยิ่งเข้าใจลักษณะภายในของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ามากเท่านั้น

ประการที่สอง ยิ่งฝึกฝนตนเองมากเท่าไร ก็ยิ่งเป็นเนื้อนาบุญที่มีความสะอาด
บริสุทธิ์กาย วาจา ใจ มากเท่านั้น

ประการที่สาม ยิ่งฝึกฝนตนเองมากเท่าไร ก็ยิ่งเป็นพุทธบุตรของพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าตัวจริง

บุคคลที่ฝึกฝนอบรมตนเองมาตามเส้นทางนี้ จึงได้ชื่อว่า เป็นผู้เข้าถึงแก่นแท้ของ
การศึกษาที่แท้จริงคือ การศึกษาที่ไม่ใช่เอาแต่ความรู้ แต่เป็นการศึกษา เพื่อมุ่งกำจัดแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่ดี
ในตัวให้หมดไป และชุ่มชีวิตสร้างความดีเพื่อให้เกิดนิสัยดีๆ ขึ้นในตน

๒. วางเป้าหมายไว้ที่การเข้าถึงธรรมะภายในตน

ลูกทุกรูปบวชเรียนจนได้เป็นพระมหาเปรียญธรรมกันแล้ว มีอาชีพหลัก คือ การศึกษา
พระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ จึงมีเรื่องหนึ่งที่ต้องตอบให้ได้ นั่นคือความหมายที่แท้จริงของคำว่า
“ธรรมะ”

“ธรรมะ” คืออะไร ?

คำว่า “ธรรมะ” แบ่งความหมายออกเป็น ๓ นัย

ประการที่ ๑ ธรรมะ คือ ธรรมชาติบริสุทธิ์ภายในตัวมนุษย์ทุกคน

หากใครเข้าถึงธรรมะนี้ได้เมื่อไหร่ วิชาเครื่องกำจัดกิเลสย่อมเกิด ความสว่างย่อมเกิด ความบริสุทธิ์ย่อม
เกิด หากใจของใครเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมะนี้ได้
กิเลสย่อมถูกกำจัดให้หมดสิ้นไปได้ ทุกข์ทั้งปวงย่อมหมดสิ้นไปด้วย

ประการที่ ๒ ธรรมะ คือ คำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงสอนให้มนุษย์พ้น
จากทุกข์ทั้งปวง มีไว้ให้พวกเรานำไปชุ่มชีวิตฝึกฝนอบรมตนเองตามนั้น เมื่อฝึกฝนอบรมตนเองให้ดีแล้ว
ย่อมสามารถเข้าถึงสัจธรรมภายในได้อย่างแน่นอน

ประการที่ ๓ ธรรมะ คือ นิสัยดีๆ ที่เกิดจากการตั้งใจปฏิบัติมรรค
มีองค์ ๘ อย่างจริงจัง ด้วยการละเว้นความชั่ว ทำความดีให้ถึงพร้อม และกลั่นใจให้ผ่องใส เพื่อเข้าถึง
ธรรมชาติบริสุทธิ์ภายในตน ทำให้เกิดปัญญา ความบริสุทธิ์และความกรุณาในจิตใจของตนเพิ่มมากขึ้น

ลูกทุกคนสามารถศึกษาพระบาลีจนกระทั่งสามารถแปลธรรมะในพระไตรปิฎกได้แล้ว
ก็นำสิ่งที่แปลได้นั้น มาฝึกฝนอบรมตนเองให้ยิ่งๆ ขึ้นไป คือ ฝึกนิสัยควบคุมกาย วาจา ใจให้มีพฤติกรรม
ดีๆ อย่างน้อยที่สุด ให้มีนิสัยใฝ่รู้ และใฝ่ดีเกิดขึ้นในตน

ผู้ที่ควบคุม “พฤติกรรม” ตนเองได้ในระดับ “กาย” กับ “วาจา”
แต่ยังไม่ค่อยเป็นนิสัยฝังเข้าไปในตัว ก็จะได้เพียงแค่ “จริยธรรมขั้นต้น”

ผู้ที่ฝึก “จริยธรรมขั้นต้น” ของตนให้ยิ่งๆ ขึ้นไปได้ในระดับ “ใจ”
จนกระทั่งเป็นนิสัยฝังอยู่ข้างในตัว ก็จะได้ “ศีลธรรมประจำใจ”

ผู้ที่เคยเห็นฝึกฝนอบรม “ศีลธรรมประจำใจ” ของตนเองให้เป็นนิสัยที่ดีงาม ที่มั่นคง
ยิ่งๆ ขึ้นไปด้วยปริยัติธรรมที่เรียนมารอบแล้วรอบเล่า ในที่สุด “ใจก็จะหยุดนิ่ง”

ใจนิ่งได้เมื่อไหร่ “ธรรมกาย” คือพระรัตนตรัยภายในตัว ย่อมเกิดขึ้นเมื่อนั้น

ลูกทุกๆ รูปบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาแล้ว ต้องเคยเห็นอุบาสกตนเองอย่าง
เคร่งครัด วางเป้าหมายชีวิตมุ่งไปที่การฝึกฝนอบรมตนเองให้เข้าถึงธรรมะภายในเป็นสำคัญ เราศึกษา
ปริยัติมากเท่าไรก็ทุ่มลงไปในการเคยเห็นอุบาสกตนเองให้ได้ตามนั้น ชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่ไม่ต้องไปก่อ
กรรมทำเวรกับใคร ไม่ต้องไปแก่งแย่งทำมาหากินเหมือนชาวโลก แค่ว่าตัวเองไปอย่างนี้ แล้วไม่มี
ความชั่วตลอดชีวิต ละจากโลกนี้ไป ก็ต้องได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต วงบุญพิเศษ เขตพระบรมโพธิสัตว์ ผู้
มุ่งปรารถนาประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษอย่างแน่นอน

พระภาวนาวิริยคุณ

เลิศล้ำ ถ้อยคำครู
เรียบเรียงจากพระธรรมเทศนา
พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย)

ชีวิตสมณะ ชีวิตที่สูงส่ง

ชีวิตอะไรจะมาประเสริฐเท่ากับชีวิตสมณะเป็นไม่มี

ชีวิตสมณะเป็นชีวิตสุดท้ายที่สมบูรณ์แบบที่สุด
ไม่ว่าใครจะมีฐานะ หรือมีฐานะนรสูงส่งแค่ไหน
แม้เป็นถึงพระเจ้าจักรพรรดิ
ก็ยังไม่ชื่อว่า ประสบความสำเร็จในชีวิต
ยังไม่ชื่อว่า เป็นชีวิตที่สูงส่ง

๔ มิถุนายน ๒๕๔๖

ชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่สูงส่ง ปลอดภัย

มีโอกาสในการทำความบริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ
ได้ดีกว่าชีวิตของคฤหัสถ์

๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

ชีวิตที่สูงส่ง คือ

ชีวิตของนักบวชที่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์

๔ มิถุนายน ๒๕๔๖

ชีวิตสมณะ

เป็นชีวิตที่สูงส่ง

นำเคารพ กราบไหว้ เทิดทูนบูชา
นำปลื้มปิติ และภาคภูมิใจ

๑๙ มกราคม ๒๕๔๗

วัตถุประสงค์ของการบวช มีเพียงประการเดียว

คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์
ด้วยการบำเพ็ญสมณธรรม

๑๙ มีนาคม ๒๕๔๘

บวชเป็นพระต้องบำเพ็ญสมณธรรม

ชีวิตจึงจะมีความสุขทุกวัน

แต่ถ้าบวชแล้ว ไม่บำเพ็ญสมณธรรม

ไม่ค่อยเกิดประโยชน์ มันจะซังกะตายอยู่

ใจจะฟุ้งซ่าน อย่างนี้อยู่นาน อยู่ไม่ทน

๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๘

บวชแล้วต้องสังัดจากกาม และบาปอกุศลธรรม

๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๘

ทำสมาธิให้สังัดจากกาม จากอกุศลธรรม

ให้ใจตั้งมั่นอยู่ภายใน ก็จะได้ความสุขจากสมาธิ

เป็นความสุขที่ไม่มีอะไรมาเสมอเหมือน

คือ หาไม่ได้ในที่อื่น นอกจากที่ใจหยุดใจนิ่ง

แล้วจิตก็มีกำลังเอง ที่เรียกว่า “กำลังใจ”

กำลังใจที่อยากจะสร้างแต่กุศลธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘

กำลังใจจะเกิดขึ้น ต่อเมื่อเราบำเพ็ญสมณธรรม

๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘

ถ้าอยากจะรู้ว่า “เกิดใหม่ในเพศสมณะ” เป็นอย่างไร

ต้องรักษาจิตดวงเดียวที่เกี่ยวไปในที่ไกล

ให้มาหยุดนิ่ง อยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

จนกระทั่งตั้งมั่นเป็นดวงใสๆ สว่างไสว

แล้วองค์พระผู้ผ่านขึ้นมาจากกลางกาย กลางใจของเรา

ตรงนั้นแหละ เกิดใหม่ในเพศสมณะ

เป็นพระทั้งภายนอกและภายใน

๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๘

หลวงพ่อบิษฐานทุกวัน

ภพชาติต่อไปให้ได้บวชตั้งแต่เยาว์วัย

ไม่ใช่เพราะซีเกียจทำมาหากิน

แต่เพราะงานที่แท้จริงมันไม่ใช่อย่างนั้น

งานที่แท้จริง คือ

ทำอย่างไรจึงจะสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์

ที่จะดับทุกข์ทั้งของเราและของผู้อื่นได้

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

จิตชีวิตเป็นสิ่งที่สำคัญ

เพราะการตั้งจิตนำไปสู่การแสวงหา

และการแสวงหานำไปสู่การค้นพบ

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

จิตชีวิตของหลวงพ่ คือ

คนเราเกิดมาทำไม

ตายแล้วไปไหน

อะไร คือ เป้าหมายของชีวิต

นรกสวรรค์มีจริงไหม

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตอนเป็นพระบรมโพธิสัตว์

พระองค์ตั้งใจชีวิตไว้ว่า ทำอย่างไรจะพ้นทุกข์
และได้แสวงหาหนทางพ้นทุกข์ แล้วพระองค์ก็ทรงค้นพบว่า
หนทางพ้นทุกข์ไม่ได้อยู่นอกโลก ไม่ได้อยู่ในน้ำ ในอากาศ
ชั่วโลกเหนือ หรือชั่วโลกใต้ แต่อยู่ในตัว ค้นเข้าไป
ในที่สุด พระองค์ก็ทรงดับทุกข์ได้ด้วยพระองค์เอง

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

เมื่อห่มครองผ้ากาสาวพัสตร์แล้ว

ต้องคุยเรื่องธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๔ กันยายน ๒๕๔๘

ต้องเป็นพระแท้ทั้งยามตื่น หลับ ผัน

๔ กันยายน ๒๕๔๘

เป็นนักบวชต้องอยู่ง่าย เลี้ยงง่าย

๘ กันยายน ๒๕๔๘

ปรับรสไม่ได้ ก็ปรับลิ้นเอา

๘ กันยายน ๒๕๔๘

ปลื้มใจเมื่อโยมบวช ปวดใจเมื่อพระสึก

๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗

เป็นพระแล้วสึกออกไปเป็นคฤหัสถ์

จากชีวิตที่สูงส่ง
เหมือนเดินลงจากภูเขา
ไปสู่ที่ๆ ต่ำกว่า

๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๘

บวชเป็นพระแล้ว ต้องหมั่นพิจารณา

ให้เห็นทุกข์ โทษ ภัย ของชีวิตการครองเรือน
อย่าไปมองด้านสวยสดงดงามเพียงด้านเดียว
ให้มองไปตามความเป็นจริงของชีวิตว่า
ชีวิตของคฤหัสถ์ มันคับแคบ อึดอัด สุขประเดี๋ยวประด๋าว
มีทุกข์มาก ไม่คุ้มกับที่เราจะไปใช้ชีวิตอย่างนั้น
มันเหมาะสำหรับผู้ที่มียศที่ร่ำรวย อ่อน บารมีอ่อนๆ

๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘

การแต่งงานจะทำให้เปลี่ยนผัวเดิม

จากวงโน้ตเป็นกองเสปียง
แล้วก็มีเครื่องกังวลอีกมากมาย
ดูเหมือนจะดี แต่พอไปถึง
เดี๋ยวก็มีเรื่องกลุ่มสรวัด
เพราะอยากแท้ๆ จึงทำให้แยกอยู่ทุกวัน

๒๖ มีนาคม ๒๕๔๘

เขาให้มาทำงาน (สร้างบารมี) ไม่ใช่ให้มาแต่งงาน

๒๖ มีนาคม ๒๕๔๘

บวชแล้วนึกถึงแต่เรื่องพระในตัว

แล้วจะไม่มีเรื่องอื่นเข้ามาแทรก
เรื่องอื่นเรื่องเก่าๆ ทั้งนั้น
เรื่องจริง คือ เรื่องพระในตัว

๒๖ มีนาคม ๒๕๔๘

เป็นพระต้องเห็นพระ

(เห็นพระรัตนตรัยภายในศูนย์กลางกายของตนเอง)

๒ กรกฎาคม ๒๕๔๖

เราควรทำตัวเราให้เป็นอิสระ ปลอดกังวลจากสิ่งที่ไม่ดี

ถ้าใจไปติดกับเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ
มันเป็นภาระ เป็นเครื่องกังวล ทำให้เสียเวลาสำหรับชีวิต
กายมนุษย์เขามีไว้สำหรับสร้างความคิด สร้างบารมี
แต่ถ้าหมดเวลาไปกับเรื่องราวเหล่านี้
แล้วจะเอาเวลาที่ไหนมาสร้างบารมี สร้างความคิด
เราถึงต้องใช้เวลากันยาวนานเป็นอสงไขยชาติ
กว่าจะได้บุญ ได้บารมีกันแต่ละอย่างแต่ละชนิด

๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๖

รักษาเนื้อ รักษาตัวให้ดี

ดูแลสุขภาพใจเราให้ดี
ทำจิตใจให้บริสุทธิ์ สว่างไสว
ฝึกใจให้หยุดนิ่ง
การบวชครองนิกายก็จะสมหวังตั้งใจ

๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๖

ความสุขทางโลกแค่ชั่วคราว

แต่สุขยาวนานที่แท้จริงต้องเข้าถึงพระธรรมกาย

๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๖

ดวงอาทิตย์ดวงเดียว

ผุดขึ้นมาขจัดความมืด ทำให้อากาศสว่างได้ ฉะนั้น
คนดีๆ แม้เพียงคนเดียว
ก็สามารถทำให้ทุกคนในโลกสะอาดและสว่างได้ ฉะนั้น

๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๖

ไม่มีอะไรจะวิเศษสุดเท่ากับการให้โอกาสเพื่อนมนุษย์

ได้เข้าถึงสิ่งที่ดีที่สุด คือ พระรัตนตรัยภายใน
จากคำแนะนำของเรา

๔ มีนาคม ๒๕๔๗

สิ่งใดทำได้ยาก แต่เราทำได้
นั่นคือ ความปิติและภาคภูมิใจทุกครั้ง
ในยามที่เราระลึกนึกถึง

๑ มกราคม ๒๕๔๘

กายของนักรบกองทัพธรรม
เป็นกายที่จะยังสันติสุขให้เกิดขึ้นกับโลก
ภพสาม และธาตุธรรมทั้งหมด
๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

สมาธิ คือ ความสุข ความสงบและความรู้แจ้งภายใน

สมาธิเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา

๑๔ กันยายน ๒๕๔๘

เมื่อสมาธิเกิด ปัญญาก็ตามมา
ทำให้เข้าใจชีวิตทุกด้าน ไม่ใช่ด้านใดด้านหนึ่ง
เหมือนมองมุมใดมุมหนึ่ง หรือมองต่างมุม

๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๕

ถ้ามัวแต่มองมุม ก็จะเห็นแต่มุม ไม่เห็นทุกด้าน
แต่ถ้ามองตรงกลาง (ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗)
มันเห็นรอบด้าน

๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๕

การมองมีอยู่ ๒ ด้าน คือ
ด้านดี – ด้านชั่ว ด้านถูก – ด้านผิด
ด้านประโยชน์ – ด้านไม่ใช้ประโยชน์
ด้านคุณ – ด้านโทษ ด้านบุญ – ด้านบาป
ด้านมีดี – ด้านสว้าง
มองตรงกลางมองได้ทุกด้าน ครบหมด

๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๕

คนเราลองรู้แค่ ๒ ด้านนี้ ก็ครบทุกด้าน
เมื่อรู้แล้ว ก็เลือกที่จะปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม
ทั้งทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ
ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขา
บารมีทั้งหลายเหล่านี้ก็จะบำเพ็ญได้ง่าย ตามลำดับ

๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕

มรรคผลนิพพานเป็นอกาลิโก

ไม่จำกัดกาลสมัย และไม่ผูกขาดกับใคร
ทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพเท่าเทียมกัน
ในการบรรลุมรรคผลนิพพานได้
เพราะมรรคผลนิพพานมีอยู่แล้ว
ในกลางกายของมนุษย์ทุกคน

๓ กันยายน ๒๕๕๘

มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ คือ

โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล
สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล
อนาคามีมรรค อนาคามีผล
อรหัตมรรค อรหัตผล
บุคคล ๔ คู่ ๘ บุรุษนี้ ล้วนอยู่ในตัวเราทั้งสิ้น
เพราะฉะนั้น การบรรลุมรรคผลนิพพาน
จึงเป็นอกาลิโก ไม่จำกัดกาลเวลา
เพราะทั้งหมดมีอยู่แล้วภายในตัวเรา
๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๘

“หยุด” ภาษาธรรมะเรียกว่า “สมถะ”

“สมถะ” แปลว่า “หยุด, นิ่ง, สงบ, ระวัง”
ต้องหยุดให้ได้เสียก่อน
จึงจะเกิดการเห็นวิเศษ เห็นแจ่มแจ้ง เห็นแตกต่าง
ที่ภาษาธรรมะ เขาเรียกว่า “วิปัสสนา”
สมถะกับวิปัสสนา ต้องไปพร้อมๆ กัน

๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๘

ความรู้ที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก

ไม่ได้เกิดจากความคิด

แต่เกิดจากการเห็นแจ้ง

แล้วจึงรู้แจ้งแทงตลอด

และนำมาบันทึกถ่ายทอดกันมา

ให้มวลมนุษยชาติได้ดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้อง

๕ กันยายน ๒๕๔๘

พระธรรมกาย

คือ พระรัตนตรัยซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด

มีอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคนในโลก

ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ใด

จะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม ขึ้นชื่อว่า เป็นมนุษย์

ล้วนมีพระธรรมกายอยู่ในตัวทั้งสิ้น

๑๒ กันยายน ๒๕๔๘

พระรัตนตรัยภายในนั่นแหละ

ที่จะพาเราข้ามฝั่งวัฏฏะไปสู่ฝั่งพระนิพพาน

๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๘

การเข้าถึงพระนิพพาน หรือทำพระนิพพานให้แจ้งนี้

คือ แก่นสาระของชีวิต นอกนั้นไม่ใช่

๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๕

คำว่า “วิชาธรรมกาย”

คือวิธีการทำให้เราได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว
ซึ่งเป็นตัวพระรัตนตรัย
และทำให้เราได้รู้จักว่า ที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง
ที่เรากำลังแสวงหานั้น อยู่ภายในตัว
โดยมีจุดเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
และเข้าถึงได้ด้วยการทำใจหยุดใจนิ่ง
หรือทำความรู้สึกว่า ใจอยู่ตรงนี้

๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘

วิชาธรรมกาย

เป็นสุดยอดแห่งวิชา และเป็นวิชาที่แท้จริง
ที่จะทำให้เราพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร

๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘

ความรู้ภายใน เป็นความรู้ที่ยิ่งใหญ่

ไม่มีสอนในสถาบันใดในโลก
มีแต่สถาบันภายในตัวของมนุษย์เท่านั้น

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

กายมนุษย์ เป็นกายที่สำคัญมาก

เป็นที่รองรับกายต่างๆ เป็นกายที่แข็งแรง
ที่จะรบกับพญามาร
จนกระทั่งเอาชนะกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป
หรือสั่งสมบ่มบารมีให้แก่กล้า
จนกระทั่งพ้นจากวัฏฏะนี้ได้

๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๘

กายทุกกาย

ไม่ว่ากายในสุคติภพก็ดี หรือกายในทุคติภพก็ดี
ต่างมุ่งมาสู่กายมนุษย์หยาบด้วยกันทั้งสิ้น
เพื่อสร้างบารมี ฝึกใจหยุดใจนิ่ง
ให้กาย วาจา ใจ สะอาด บริสุทธิ์ มีพลัง
แล้วก็มีความรู้แจ้ง มีความเห็นแจ้งด้วยหยุดด้วยนิ่ง
แล้วมุ่งเข้าไปสู่ภายใน มุ่งไปเรื่อย ๆ
โดยผ่านกายมนุษย์หยาบเป็นฐาน
เป้าหมาย คือ อายตนะนิพพาน

๑๑ สิงหาคม ๕๕

อยู่ ณ ที่ใด

เมื่อเกิดความสะดวกแล้วต่อมรณภัย
ไม่ว่าจะมาจากทิศทางใดก็ตาม
จะอยู่ป่าเขา ห้วย หนอง คลอง บึง
ในเมือง ในสถานพยาบาล หรือที่ใดก็ตาม
พึงระลึกนึกถึงพระรัตนตรัย คือ
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
รัตนะทั้ง ๓ นี้ เป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริง
ระลึกถึงท่านแล้ว ความสะดวกหวาดกลัวก็จะสลายไป
เหมือนลมที่พัดเอาความมืดที่บังดวงจันทร์ให้หายไป ฉะนั้น

๑ ธันวาคม ๒๕๔๗

พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริง

มีทุกข์ก็พึ่งท่านได้
แค่เอาใจเราไปเสียบใจท่าน
ไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับท่าน
ถ้าระลึกถึงท่านให้เห็นทั้งหลับตา ลืมตา
อย่างนี้พึ่งได้มาก
แต่ถ้านานๆ ระลึกรู้ถึงก็พึ่งได้นานๆ ที่

๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๘

สิ่งทั้งหลายทั้งปวง

จะมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต จะมีวิญญาณครอง
หรือไม่มีวิญญาณครอง
ล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วไปสู่จุดสลายทั้งสิ้น
ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะไปยึดมั่นถือมั่น
หรือไปผูกพันกันมากนัก
เอาแค่ว่าเป็นเครื่องอาศัยชั่วคราว
เท่านั้นพอแล้ว

๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

ความสุขในตัว

ประชุมรวมอยู่ในพระธรรมกายทั้งหมด
ถ้าได้เข้าถึงพระธรรมกาย
ได้ชื่อว่า เราสมหวัง สมปรารถนาในชีวิต

๑๔ กันยายน ๒๕๔๘

หากเรานั่งสมาธิทุกวัน

เมื่อใจหยุดนิ่งแล้ว จะมีความสุขภายใน
ใจจะมีพลังที่จะสร้างความคิด
โดยไม่มีความคิดว่า อะไรจะเป็นอุปสรรค
และจะมีดวงปัญญารู้วิธีการว่า
จะทำอย่างไรให้ถึงเป้าหมาย

๗ สิงหาคม ๒๕๔๘

ความเพียรภายนอก เป็นส่วนเกินของชีวิต

แต่ความเพียรภายในเป็นเรื่องหลักของชีวิต

๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๘

เมื่อจิตของเราหยุดนิ่ง บริสุทธิ์ ผ่องใสแล้ว

จะเกิดความเพลินที่ยิ่งใหญ่
เป็นความเพลินที่ประกอบไปด้วยดวงปัญญา
ทำให้เราได้รู้ ได้เห็น ได้เข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต
ได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในอันเป็นที่พึ่งที่ระลึก
เข้าถึงเมื่อไหร่ก็อบอุ่นใจ ปลอดภัย และมีความสุข
จะเปลี่ยนเราจากผู้ไม่รู้มาเป็นผู้รู้
จากผู้หลับมาเป็นผู้ตื่น
จากผู้มีความทุกข์มาเป็นผู้เบิกบาน
หัวใจเราจะขยายไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๘

ใจที่หยุดนิ่ง

จะทำให้เราเข้าถึงความสุขอันยิ่งใหญ่ ไม่มีประมาณ
ความทุกข์ ความตึงเครียด ปัญหาทั้งหลายจะหมดไป

๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๘

เมื่อร่างกายและใจรวมกันเป็นหนึ่ง

คือ ใจไม่ซัดส่ายไปที่อื่น ไม่ฟุ้งซ่าน
มาหยุดนิ่งอยู่ภายในกลางกาย
เมื่อนั้นใจจะมีพลัง มีอานุภาพ
ที่จะเข้าถึงความสุขภายใน ความบริสุทธิ์
และความรู้แจ้งเห็นแจ้งความจริงของชีวิตได้

๖ เมษายน ๒๕๔๖

ธรรมชาติ จะเป็นเพื่อนตายสำหรับเรา

อยู่เคียงข้างเราตลอดไป

ไม่ว่าเราจะอยู่ตามลำพัง

ในป่า เขา ห้วย หนอง คลอง บึง

ไม่มีเหงา ไม่มีเศร้าสร้อย

ซึม เศร้า เครียด เบื่อ กลุ้ม ไม่มีเลย

มีแต่ความสบาย

เป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริง สิ่งอื่นไม่ใช่

๓๐ กันยายน ๒๕๕๕

สุขอื่นนอกจากใจหยุดนิ่ง ไม่มี

ความสุขไม่ได้อยู่ที่ทรัพย์

ไม่ได้อยู่ที่เกียรติยศ ชื่อเสียง ลาภ ยศ สรรเสริญ

แต่อยู่ที่ใจหยุดอยากแล้ว

คลายความผูกพัน ยึดมั่นถือมั่นในคน สัตว์ สิ่งของ

๙ กันยายน ๒๕๕๘

ใจจะหยุดนิ่งได้ ต้องปลดปล่อยวาง

๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๘

สมาธิยังไม่สมบูรณ์ ภาพที่เกิดขึ้นยังไม่สมบูรณ์

ยังไม่เป็นภาพที่เราปรารถนาพึงพอใจ

ดังนั้น เราจึงต้อนรับภาพทุกภาพด้วยใจที่เบิกบาน

เหมือนการยิ้มแย้มต้อนรับแขกที่มาเยือนบ้านเรือนของเรา

๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

หยุดไม่ได้ เพราะความอยาก

อยากได้ อยากมี อยากเป็น

แม้กระทั่งอยากเห็นธรรมชาติมากเกินไป

ก็จัดอยู่ในความอยากที่ทำให้ใจหยุด

๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๘

ถ้าหยุดนิ่งได้ ใจก็ใสได้

ถ้าหยุดนิ่งได้ ใจก็จะเยือกได้

ถ้าหยุดนิ่งได้ ก็เข้าถึงของจริงในตัวได้

๕ มกราคม ๒๕๔๖

คิดแต่เรื่องดี ๆ

พูดแต่เรื่องดี ๆ

และทำแต่เรื่องดี ๆ

เดี๋ยวใจจะใสเอง

๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๘

คำว่า “ไม่ว่าง” “ไม่มีเวลา”

อย่านำมาใช้สำหรับปิดโอกาสตัวเอง

ในการที่จะแสวงหาความดี บุญกุศล

หรือพระรัตนตรัยในตัว

๑ กันยายน ๒๕๔๖

จะหยุดนิ่งได้ใจต้องทิ้งทุกสิ่งหมดเลย

ต้องไม่ผูกพันกับสิ่งใดทั้งสิ้น

ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ

หรือเรื่องราวอะไรต่างๆ ต้องไม่ผูกพันเลย

๑๑ มกราคม ๒๕๔๗

เราต้องสั่งสมบุญให้มากๆ

เพื่อจะได้มีกำลังบุญมากล้นให้ธาตุธรรมเราสะอาด บริสุทธิ์

ทำให้ได้รู้เห็นกว้างไกลลึกซึ้ง

จนกระทั่งเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายผู้รู้

คือ พระธรรมกาย จนกระทั่งถึงกายธรรมอรหัต

หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้

๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๘

ต้องปฏิบัติธรรมให้ได้ทุกวัน

แม้ว่า ยังมีเรื่องที่เราไม่รู้จะเอาอย่างไรอยู่
ให้คิดว่า อย่างไรเราก็ต้องตาย
ถ้าตายตอนนี้ไม่มีใครช่วยเราได้
เราต้องช่วยตัวเอง
ต้องเอาตัวเองให้รอดก่อน

๓ สิงหาคม ๒๕๔๘

อย่าขาดการปฏิบัติธรรมแม้แต่เพียงวันเดียว

เพราะขาดแค่เพียงวันเดียว
ใจเราจะหยาบ ทำให้ผิงวิตกกังวลได้ช่อง

๗ สิงหาคม ๒๕๔๘

ถ้าเราปฏิบัติธรรมทุกวัน

แม้ว่าจะมีดบ้าง มีเหยียบบ้าง ฟุ้งบ้าง
หยุดบ้าง ไม่หยุดบ้างก็ตาม
แต่บุญจากการฝึกหยุดฝึกนิ่งทุกวัน
พระนิพพานที่ละเอียดๆ ท่านจะได้ช่อง
สอดบุญศักดิ์สิทธิ์มาปรับ มาแก้ไขเราได้
แต่ถ้าเราไม่ให้โอกาสตัวเอง
นำใจมาอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แล้ว
การที่ท่านจะมาเชื่อมกับเรานั้นก็ยาก
เพราะพญามารเขาบดบัง
แล้วจริงเราไปติดในสิ่งอื่นๆ
ทำให้ใจเราหยาบ

๗ สิงหาคม ๒๕๔๘

นึกถึงความตาย แล้วจะทำให้ขยันนั่งธรรมะ

๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

การจะเข้าไปสู่ภายใน ต้องหยุดอย่างเดียว

หยุด คือ การเคลื่อนไป

ยิ่งหยุดยิ่งเคลื่อนที่

ยิ่งหยุด ยิ่งนิ่ง ยิ่งนิ่งไม่หยุด

๑๓ กันยายน ๒๕๔๘

หยุดใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

จะทำให้เราหลุดล่อนจากกิเลสอาสวะ

แล้วก็เคลื่อนเข้าไปสู่ภายใน

๙ ตุลาคม ๒๕๔๘

ยิ่งอยากยิ่งยาก ยิ่งหยุดยิ่งง่าย

มีอะไรให้ดูก็ดูไป ดูไปเรื่อยๆ อย่างสบาย

โดยไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น

๑๔ กันยายน ๒๕๔๘

จะติดดินแค่ไหนก็ต้องนั่งสมาธิ

๑๙ กันยายน ๒๕๔๘

เรานั่งเพื่อตัวเรา

เราจำเป็นต้องเข้าถึงพระธรรมกาย

ถ้ายังเข้าไม่ถึง

ชีวิตเราก็เหมือนยังยืนอยู่ระหว่างกำแพง

ซีกหนึ่งเป็นอบายภูมิ อีกซีกหนึ่งเป็นเทวโลก

๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๘

คิดถึงความตายวันละนิด จิตแจ่มใส

วันละ ๒ เวลา หลับตากับลืมตา
หายใจเข้า ๑ ครั้ง ออกอีก ๑ ครั้ง
จะทำให้เราดำเนินชีวิตด้วยความไม่ประมาท
จะชวนช่วยในการละความชั่ว
ทำความดี และทำใจให้ผ่องใส
ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เพื่อให้กฎวัฏสงสารของการเกิดมาเป็นมนุษย์

๑ สิงหาคม ๒๕๔๘

การทำสมาธิ ไม่ได้ยากอะไรเลย

เป็นเรื่องง่าย ๆ สบาย แล้วก็ปลอดภัย
ไม่มีพิษภัยจากการนั่งสมาธิ

๑ มกราคม ๒๕๔๖

วางใจอย่างสบายๆ ถึงแม้วันนี้ยังหยุดไม่ดี

ก็ต้องมีสักวันหนึ่งที่จะหยุดได้อย่างสมบูรณ์

๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๘

นั่งไปเกิด แม้จะฟุ้ง จะมีดี จะมีอยู่

มันก็มีสักช่วงหนึ่งในแต่ละวัน
ในแต่ละครั้ง แต่ละรอบ ที่เรานั่งดีสัก ๑ นาที หรือ ๒ นาที
ที่ใจเราห่างจากนิรโรค ใจมันจะนิ่งๆ
แค่นี้ก็คุ้มกับการนั่งในแต่ละครั้ง
เป็นรางวัลสำหรับการทำความเพียรแล้ว

๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๘

การเข้าถึง มันอยู่ในวิสัยที่เราทำได้

นั่งใหม่ๆ มันก็ฟังบ้าง แต่ขอให้นั่งไปเรื่อยๆ
ใจจะปรับไปเรื่อยๆ จากฟังมากมาฟังน้อย
จากฟังน้อยก็มาไม่ฟัง แล้วก็นิ่ง แล้วก็จะโล่ง ว่าง สว่าง
แม้ยังไม่เห็นอะไร เดี่ยวก็เห็นขึ้นมาเอง
จนถึงจุดที่ว่า ไม่ต้องทำอะไร เดี่ยวก็จะเกิดขึ้นเอง

๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘

ทำจิตให้สบาย

ทำใจให้สงบ
ก็จะพบกับความสว่างภายใน

๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๗

เราเกิดมาสร้างบารมี

เราเกิดมาสร้างบารมี

เป้าหมายไปสู่ที่สุดแห่งธรรม
ที่พักระหว่างทาง ดุสิตบุรี วนัญพิเศษ
เขตพระบรมโพธิสัตว์

๗ สิงหาคม ๒๕๔๘

ไม่มีอะไรดีไปกว่า

การเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวเองและการสร้างบารมี

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

เราเกิดมาสร้างบารมี เราก็ต้องสร้างบารมี

และต้องใช้ทุกอนุวินาทีที่มีอยู่อย่างจำกัดในกายมนุษย์นี้
สร้างบารมีกันให้เต็มที่

๔ กันยายน ๒๕๔๘

อย่าลืมว่า เราเกิดมาสร้างบารมี

และมีเวลาอยู่ในกายมนุษย์จำกัด

เราจะต้องใช้ทรัพยากรทุกอย่างที่เรามี

ตั้งแต่กาย วาจา ใจ ชีวิต จิต วิญญาณ ทรัพย์สมบัติ

ทุกสิ่งทุกอย่างมาสร้างบารมี

๘ ตุลาคม ๒๕๔๘

สิ่งที่จะต้องเรียนรู้มัน นอกเหนือจากวิชาชีพแล้ว

ควรจะมีวิชาของชีวิตด้วย

วิชาชีพทำให้เรามีชีวิตอยู่ได้

แต่วิชาชีวิตทำให้ชีวิตที่เรามีอยู่นั้น

เกิดคุณค่าอันสูงส่ง

มีสุขทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อตัวเราและชาวโลก

๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘

เราแก่กันไปทุกวัน ร่างกายเสื่อมไปทุกวัน

เราพร้อมที่จะต้องตายเสมอ

แต่เตรียมพร้อมสำหรับความตายแล้วหรือยัง

๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘

เกิดมาเพื่อสร้างบารมี

มาทำพระนิพพานให้แจ้ง

ให้แต่ละวันผ่านไปด้วยการเต็มความดี

เต็มความบริสุทธิ์ให้กับตนเอง

๒๔ มกราคม ๒๕๔๗

อย่าเบื่อน่ายในการสร้างบารมี

อย่าให้มีคำนี้อยู่ในใจเรา

๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๘

40เหนื่อยได้ ล้าได้ แต่อย่าท้อ

๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๖

กฎสากล ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

ทำดีใจใส่ไปสวรรค์ ทำชั่วใจหมองไปอบาย

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

นรก สวรรค์ เป็นของกลาง

เหมือนโลกมนุษย์ก็เป็นของกลาง

ที่ชนทุกชาติ ทุกศาสนา ทุกความเชื่อ

มาอยู่รวมกันบนโลกใบนี้

เหมือนปากก็เป็นของกลาง

เป็นที่รวมของต้นไม้นานาพันธุ์

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

ตราบไต่ที่เรายังไม่หมดกิเลสอาสวะ

เราก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดในภพทั้งสาม

๗ สิงหาคม ๒๕๔๘

กฎแห่งกรรมนั้น

ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้

ไม่ว่าจะอยู่ในน้ำ บนดิน ในอากาศ

อยู่ในโลกนี้ หรือในจักรวาลไหนก็ตาม

ตราบไต่ที่เรายังมีการกระทำ

ทางกาย ทางวาจา และใจ

ไม่ว่าดีหรือชั่ว แม้จะเล็กน้อยเพียงไร

จะเจตนา ไม่เจตนา ล้วนมีผลทั้งสิ้น

๘ กันยายน ๒๕๔๘

อะไรที่ผ่านเข้ามาในใจเรา

มันเกี่ยวกับความหมองและใสของใจ
ซึ่งจะไปส่องแดงออกตอนใกล้ตาย
เขาเรียกว่า “กรรมนิมิต”
จะมีภาพที่ทำให้ใจเราหมองหรือใส
ถ้าใจหมอง คตินิมิตมืด ไปอบาย
ถ้าใจใส คตินิมิตสว่าง ก็ไปสวรรค์

๑๖ กันยายน ๒๕๔๘

ความตายไม่มีนิมิตหมาย

เราจะเดินออกจากหยาบนี้ไปเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ
ชีวิตมนุษย์ แค่อะเดี๋ยวนิดเดียว
แต่ชีวิตหลังความตายนั้นยาวนาน
สุขก็สุขนาน ทุกข์ก็ทุกข์นาน

๑๑ กันยายน ๒๕๔๘

โลกอยู่ได้ด้วยทำให้

การให้เป็นความสุขอันวิเศษ
เราจะรู้จักความสุขชนิดนี้ได้ต่อเมื่อเราได้ให้

๒๔ กันยายน ๒๕๔๘

นักสร้างบารมี ต้องสร้างบารมี

และก็ต้องสร้างบารมีให้ไวกว่าแสง

๒๕ กันยายน ๒๕๔๘

กายมนุษย์เท่านั้น

จึงจะสร้างบารมีได้อย่างเต็มที่

๒๕ กันยายน ๒๕๔๘

เกิดบ่อยๆ ก็ทุกข์บ่อยๆ

๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๘

ชาติที่แล้งเกิดเป็นอะไรไม่สำคัญ

สำคัญที่ปัจจุบัน ให้สร้างบารมีมาก ๆ

ไปดุสิตบุรีดีกว่า

แล้วหมั่นปฏิบัติธรรมให้สม่ำเสมอ

มีความเพียร ทำให้ถูกหลักวิชา

ก็จะเข้าถึงพระธรรมกายได้

๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗

ภาพทั้งดงามที่สุด

คือ ภาพที่คนจำนวนมากมารวมกันทำความดี

อย่างมีระบบ ระเบียบ สงบเสถียร สง่างาม

นั่นจึงเป็นภาพที่จะสร้างแรงบันดาลใจ

ให้เกิดขึ้นกับผู้มีบุญทั้งหลาย

๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๘

ความดีทำเพียงครั้งเดียว แต่ระลึกได้หลายครั้ง

และทุกครั้งที่เราระลึกถึง จะนำมาซึ่งความปิติและความภาคภูมิใจ

เป็นสุขใจที่ได้ระลึกนึกถึง ได้พูดถึง ได้เล่าสู่กันฟัง

๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘

มนุษย์ทุกคนมีกิเลสและดวงปัญญาไม่เท่ากัน

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

อย่าถือสาข้อผิดพลาดของเพื่อนมนุษย์

ไม่ถือก็ไม่นัก และไม่ต้องทน

ให้ทำความเข้าใจว่า

เขาก็เป็นของเขาอย่างนั้นเอง

และเราก็เป็นเราเช่นนี้เอง

เราก็ยังมีกิเลส

และดวงปัญญาเราก็ยังไม่สมบูรณ์

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

รอยยิ้มและปียวจา

สิ่งนี้มีอยู่ในตัวเรา อยู่ที่ปากเรา
เป็นแต่เพียงรอยยิ้ม เราก็ยิ้มได้
ปียวจาก็เช่นเดียวกัน ก็มีอยู่ในตัวเรา
แค่เราพูด เราก็พูดได้
ยิ้มให้กัน พูดดีๆ ให้กัน
แล้วสิ่งดีๆ จะเกิดขึ้น

๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๘

สิ่งที่ผิดพลาดจะหมดไป

ต้องแก้ไขด้วยตนเอง

๑๗ มีนาคม ๒๕๔๙

จะประกอบอาชีพอะไร

ต้องคิด ต้องเลือกให้ดี
เพราะมันสัมพันธ์กับความใส และความหมองของใจ
อย่าดูแค่ว่า รวย อย่างเดียว
ต้องดูว่า รอดไหม
ถ้ารวยและรอดก็ลุย
รวยแต่ไม่รอดก็อย่าลุย ให้เลิก
หรือยับยั้งไว้ ด่วนเลย

๔ สิงหาคม ๒๕๔๘

ใครที่เคยพลาดพลั้งมา แล้วกลับตัวได้

เหมือนต้นไม้ที่ต้นคด แต่ปลายตรง
บุคคลเช่นนี้เป็นบุคคลที่น่ายกย่อง สรรเสริญ และสง่างาม
เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญที่พ้นจากหมุ่เมฆ

๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๖

จะไปทะเลาะเบาะแว้งกันไปทำไม

ให้อภัยกันเสียเถิด ยอมๆ กันบ้าง

โกรธกันคนละเวลา เสน่หาเวลาเดียวกัน

หรือดีที่สุด คือ อย่าโกรธกันเลย

๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๖

เราให้กำลังใจใคร เราย่อมได้รับกำลังใจนั้น

ไม่ใช่ว่าจะมีใครมาให้กำลังใจเราตอบแทน

แต่กำลังใจนั้นจะบังเกิดขึ้นในตัวของเรา

มันจะขยายเป็นพลังอนันต์ ที่ไม่มีที่สิ้นสุด

เราจะเป็นผู้มีกำลังใจที่ไม่มีวันตกต่ำ

และจะยิ่งสูงส่งขึ้นไปอีก

จะได้รับการยกย่อง ชื่นชมยินดี

จากมหาชน จากมนุษย์และเทวาทั้งหลาย

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

บุญ พลังแห่งความบริสุทธิ์

บุญเป็นพลังแห่งความบริสุทธิ์

ที่จะบันดาลให้เกิดความสุข

ความสำเร็จในชีวิตในทุกๆ ระดับ

๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๘

ใครปฏิเสธในการทำบุญ

แปลว่า ปฏิเสธที่จะให้ตนเองประสบความสุข

และความสำเร็จในชีวิต

๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๘

บุญไม่มีขาย อยากได้ต้องทำเอง

๖ สิงหาคม ๒๕๔๘

ทำบุญแล้วไม่อธิษฐาน

ก็เหมือนกับเรือไม่มีหางเสือ
จะทำให้บาปมีโอกาสดำชอง

๒ กันยายน ๒๕๔๘

ทานเป็นจุดเริ่มต้นของความสุข

ความตระหนี่เป็นจุดเริ่มต้นของความทุกข์

๓ เมษายน ๒๕๔๗

สมบัติทั้ง ๓

คือ มนุษย์สมบัติ ทิพย์สมบัติ และนิพพานสมบัติ
เราจะมีได้ก็เพราะบุญอย่างเดียว
ที่เป็นพลังสำคัญ
ทำให้เรามีความพร้อมในทุกๆ อย่าง

๔ กันยายน ๒๕๔๘

ความตระหนี่ หวงแหน เสียตายทรัพย์

ชาตินี้ตายไปก็เอาไปไม่ได้
ชาติต่อไปเกิดมาจะลำบากยากจน
มีชีวิตที่จะต้องดิ้นรนอยู่ตลอดเวลา
จะอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่จะต้องดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอด
ซึ่งตรงนี้เป็นทางมาแห่งบาปอกุศลกรรม

๗ ตุลาคม ๒๕๔๘

คิดก่อน ทำก่อน

บุญเกิดขึ้นก่อน สมบัติก็เกิดขึ้นก่อน
คิดดูก่อน ทำทีหลัง
บุญเกิดขึ้นทีหลัง สมบัติเกิดขึ้นทีหลัง

๒ กันยายน ๒๕๔๘

ทานเป็นบ่อเกิดแห่งทรัพย์สมบัติ

ศีลเป็นบ่อเกิดแห่งรูปสมบัติ

ภาวนาเป็นบ่อเกิดแห่งคุณสมบัติ

ทรัพย์สมบัติ รูปสมบัติ คุณสมบัติ

ถึงพร้อมในบุคคลใด

ก็จะเป็นอุปกรณ์ในการสร้างบารมีได้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

๔ กันยายน ๒๕๔๘

ความแข็งแรงเป็นลาภอันประเสริฐ

สำหรับชีวิตที่เกิดมาสร้างบารมี

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

จะหล่อ จะสวย จะรวย ถ้าป่วยก็แย่

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

มีบุญอะไรให้ทำ ก็รีบทำกัน

อย่าเอาไว้มอง อย่าคิดดูก่อน

นอกจากบุญจะเกิดช้า สมบัติเกิดช้าแล้ว

เราอาจจะตายก่อน ไม่มีโอกาสได้ทำบุญก็ได้

๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘

จะไปทำบุญวัดไหน ต้องให้เหลือเรื่องเดียว

คือ เราจะมาเอาบุญ ไม่ต้องการให้ใครมาเอาใจ

ใครจะเอาใจหรือไม่เอาใจก็ไม่เป็นไร

แต่เราต้องรักษาใจของเราเอาไว้ในกลาง

ให้ใจใสๆ

๓ กันยายน ๒๕๔๘

คนเรื่องมากมักจะได้นิยุ่น้อย

คนเรื่องน้อยมักจะได้นิยุ่นมาก
เราไม่ต้องการให้ใครมาเอาใจ
แต่เราควรจจะรักษาใจของเรา ให้ใสๆ

๔ กันยายน ๒๕๔๘

ทำบุญแล้วหงุดหงิด ชุ่มมัว

เวลาได้ทรัพย์ จะได้แบบทุกขลาภ
ต้องมีเรื่องทำให้เดือดเนื้อร้อนใจ
หงุดหงิด รำคาญใจก่อน จึงจะได้ทรัพย์

๗ ตุลาคม ๒๕๔๘

ถ้าหากเรารักษารามณดีได้ตลอดเวลา

ทั้งก่อนทำบุญ ขณะทำบุญ และหลังจากทำแล้ว
เวลาสมบัติเกิดจะได้มาอย่างง่าย ๆ

๗ ตุลาคม ๒๕๔๘

บุคคลผู้มีความเคารพในทาน เคารพในธรรม

จะไปในที่ใด ย่อมได้รับการยกย่องชื่นชมในทุกแห่งหน

๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๘

บุคคลที่เคารพในธรรม มีอานิสงส์

คือ เมื่อปฏิบัติธรรมะ จะเข้าถึงธรรมได้ง่าย
จะเป็นประเภาท ปฏิบัติสะดวก ตรัสรู้ได้รวดเร็ว

๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๘

เคารพในทาน ทรัพย์ก็มาง่าย

เคารพในธรรม ธรรมก็มาง่าย

๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๘

ต้องมีความเคารพยิ่งในธรรมะ

อย่านำมาพูดล้อเล่น เพราะเป็นความรู้ที่มีคุณค่า
ที่จะพาให้พ้นจากทุกข์ และดับทุกข์ได้
เพราะกว่าจะค้นพบ ต้องสั่งสมบารมี
สละชีวิตกันมานับภพนับชาติไม่ถ้วน

๒๙ มีนาคม ๒๕๔๗

ทำบุญประณีต เพื่อให้หัวใจเราประณีต

จะมีอันสงส์ คือ ทำให้เราได้สมบัติอันประณีต
มีวิมานประณีต รัศมีกายประณีต สว่างไสว

๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๘

ทำบุญประณีตด้วยใจอันประณีต

เวลาสมบัติเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็น
มนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ นิพพานสมบัติ
ก็จะประณีตด้วย

๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๘

จะไปหวังให้บุญหล่นทับ มันไม่มี

หรือหวังแคบุญที่เขาอุทิศไปให้ เราก็ได้นิดๆ
สู้เราทำเองไม่ได้ เราได้เน็ตๆ (NET)

๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๘

ชีวิตต้องมีค่าใช้จ่าย

ถ้าเราไม่ตั้งมาทำบุญ มันก็ต้องจ่ายในทางอื่น
แต่จ่ายทางอื่น มันไม่ได้ติดไปในภาพเบื้องหน้า
แต่ถ้ามาจ่ายทางบุญแล้ว
มันจะเป็นสมบัติติดไปในภาพเบื้องหน้า

๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๘

บุญกับบาปเท่านั้นที่บังคับเราอยู่

ถ้าสั่งสมบุญ ชีวิตก็รุ่งเรือง

ถ้าสั่งสมบาป ชีวิตก็ร่วงโรย

๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

จะมีถึง ใจถึง ทิมาถึง ทุนถึง

แต่ถ้าบุญไม่ถึง ก็ไปไม่ถึงเป้าหมาย

๗ กันยายน ๒๕๔๘

ดวงบุญในตัวเราจะโตขึ้นทุกครั้ง

ที่เราพูดเรื่องบุญเรื่องกุศล

๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

ละโลกไปแล้วต้องไปสู่ปรโลก

ในปรโลกไม่มีการทำมาหากิน

เราจะเอาความเชี่ยวชาญในเมืองมนุษย์

ไปใช้ในปรโลกไม่ได้

เพราะเขาไม่มีการทำมาหากิน

เขาเป็นอยู่ได้ด้วยบุญและบาปเท่านั้น

๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๘

บุญเท่านั้นที่จะสู้กับบาปได้

บุญจะไปตัดรอนบาป

ให้หนักเป็นเบา เบาเป็นหาย

ถ้าตายก็ไปได้

๔ กันยายน ๒๕๔๘

เราจำเป็นต้องสั่งสมบุญบารมีให้มาก ๆ

เตรียมเสบียงไว้จะได้ไม่มีปัญหา

และแรงกดดันในการแสวงหาทรัพย์

เมื่อเราเป็นอิสระทางการเงิน

ภพชาติต่อไป จะให้ทานก็สะดวก

รักษาศีลก็ง่าย ปฏิบัติธรรมก็ไม่ต้องมีห่วงกังวล

๔ กันยายน ๒๕๔๘

ต้องสั่งสมบุญให้มาก ๆ อย่าให้บาปตามทัน

มันตามไม่ทัน เดียวก็หมดกำลังไปเอง

๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘

บาปแก้ได้ด้วยบุญ

ใครจะช่วยล้างให้ไม่ได้

จะไถ่ถอนแทนก็ไม่ได้

จะต้องล้างเอง แก้เอง ไถ่เอง

ด้วยการสั่งสมบุญ

๗ สิงหาคม ๒๕๔๘

เรา คือ ผู้ออกแบบชีวิตของเราเอง

๑๗ มีนาคม ๒๕๔๙

เราใช้บุญเก่าหมดไปทุกวัน

เมื่อไหร่หมดบุญ ก็หมดสิทธิ์ที่จะหายใจ หมดบุญก็หมดลม

พอหมดลมก็หมดโอกาสที่จะครอบครองทุกสิ่งที่เราเคยครอบครอง

ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ ครอบครองไม่ได้เลย

๒๗ ตุลาคม ๒๕๔๘

ทำไมต้องชวนทำบุญบ่อยๆ

ก็บุญเก่ามันหมดไปบ่อยๆ

บุญใหม่ก็ต้องทำบ่อยๆ

มันถึงจะมาทดแทนกันได้

๒๗ ตุลาคม ๒๕๔๘

บุญเก่าที่เราทำมา

เปรียบเหมือนต้นไม้ที่ปลูกมานานแล้ว

พร้อมที่จะออกดอกออกผล

ถ้าเติมบุญในปัจจุบันอีกนิดเดียว

มันก็สมความปรารถนา เกินควรเกินคาด

๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

บุญปัจจุบันต้องทำให้ถูกหลักวิชา

ถ้าถูกจุดแห่งบุญแล้ว

ความสำเร็จก็จะเกิดขึ้นอย่างอัศจรรย์

เพราะจะไปดึงดูบุญในอดีต

ที่เราทำผ่านมามากมายหลายชาติ

มารวมส่งผลในปัจจุบัน

๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

เรามีชีวิตอยู่ทุกวันนี้

ด้วยบุญเก่าที่สั่งสมมาข้ามชาติ

และใช้กันไปตลอดเวลา ทุกอนุวินาที

บุญเก่าหมดไปทุกวัน

ถ้าหมดบุญอย่างสิ้นเชิงเมื่อไหร่

เราก็หมดอายุขัย

เราอาศัยบุญเพื่อมีชีวิตอยู่

มีชีวิตอยู่เพื่อสั่งสมบุญใหม่

เมื่อบุญเก่าหมดไปทุกวัน

บุญใหม่ก็ต้องสั่งสมทุกวัน

๒๖ มีนาคม ๒๕๔๘

ใครอยู่ใกล้วัดไหนให้ไปบำรุงวัดนั้น
ให้ฉลาดในการหาบุญ

๔ สิงหาคม ๒๕๔๘

บุญต้องสั่งสมไว้ตอนมีชีวิต
พอหมดชีวิตก็หมดสิทธิ์สั่งสมบุญ

๑๑ กันยายน ๒๕๔๘

รวยได้จะต้องมีบุญ
จะมีบุญก็ต้องทำบุญ
ทำบุญช้า บุญเกิดช้า สมบัติก็มาช้า
ทำบุญเร็ว บุญเกิดเร็ว สมบัติก็มาเร็ว

๑๗ กันยายน ๒๕๔๘

ทำใจใสๆ เดี่ยวสมบัติใหญ่จะไหลมา

๑๙ กันยายน ๒๕๔๘

ทรัพย์เป็นของกลาง
จะมาอยู่เฉพาะคนมีบุญมาก
คนจะมีบุญมากจะต้องเป็นคนที่ไม่ตระหนี่
และก็ต้องทำบุญมากๆ

๒๔ กันยายน ๒๕๔๘

ช่วงไหนทำบุญ
บุญส่งผล ชีวิตเราก็ราบรื่น รุ่งเรือง
ช่วงไหนไม่ได้สั่งสมบุญ
ชีวิตก็ร่วงโรย ขลุกขลัก มีอุปสรรค

๒๕ กันยายน ๒๕๔๘

ชีวิตปัจจุบัน

เป็นภาพสะท้อนจากในอดีตที่เราเคยผ่านมา
อดีตเราประกอบเหตุไว้อย่างไร
ปัจจุบันจึงได้รับผลเช่นนั้นบ้าง

๒๕ กันยายน ๒๕๔๘

เราจะต้องสั่งสมบุญในชาตินี้ให้มากๆ

เพื่อว่า ภพชาติต่อไป เราจะได้มีความพร้อมในทุกๆ ด้าน
ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ
ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข
มรรคผลนิพพาน และวิชาธรรมกาย

๒๕ กันยายน ๒๕๔๘

ต้องสั่งสมบุญบารมีกันให้เต็มที่

ใครจะว่าเราเขยก็ช่าง
ใครจะว่าเรางมงายก็ช่างเขาอีก
เอาไว้เมื่อไหร่บุญส่งผล
นั่นแหละจึงจะรู้ว่า
ใครกันแน่ที่เขย หรือใครกันแน่ที่เข้าไปแล้ว
เราทำเราก็ได้

๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗